

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta W.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od pozwanej na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,
3. przyznaje adw. O.Ż. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. Wnosząc o przyjęcie, pozwana powołała przesłankę z art. 398² § 1 pkt 1 k.p.c. i sformułowała zagadnienia następującej treści: czy zarzut nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. przez Skarb Państwa reprezentowany w procesie o zapłatę opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości przez określone *statio fisci* może być skutecznie podniesiony w sytuacji, gdy, zarzucane zachowania, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, są związane z działalnością innej państwowej lub niepaństwowej jednostki organizacyjnej albo innego centralnego organu administracji rządowej, jako reprezentanta Skarbu Państwa, np. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad? Ponadto: czy w kontekście nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. może być oceniane zachowanie jednostki organizacyjnej występującej w procesie jako *statio fisci* Skarbu Państwa, które było podejmowane przez dane *statio fisci* działające jednakże w innym charakterze, tzn. nie jako reprezentant Skarbu Państwa, lecz jako organ administracji publicznej w granicach swoich kompetencji ?”

Niezależnie od oceny czy istotnie w sprawie występuje zagadnienie prawne w takim ujęciu jak sformułowała je skarżąca, przypomnieć należy, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 listopada 2014 r. I CSK 735/13, powołanego przez

skarżącą, Sąd Najwyższy zawarł obszerne rozważania, co do dopuszczalności oceny, w aspekcie art. 5 k.c., takich działań organu strony stosunku cywilnoprawnego, jakie organ ten podejmuje w ramach swoich kompetencji publicznoprawnych. Nie można, zatem zasadnie twierdzić, że wątpliwości skarżącej mają taki charakter, że wymagają - z uwagi na cechę nowości czy też znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia spraw podobnych - kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Ponadto zauważyć należy, że Sądy obu instancji dokonały oceny roszczenia powoda w aspekcie art. 5 k.c. Sąd Apelacyjny podkreślił przy tym, że skarżąca nie wykazała, aby pozbawiono ją możliwości wykonywania uprawnień przysługujących jej z tytułu użytkowania wieczystego, ponieważ brak decyzji o warunkach zabudowy nie stanowił przeszkody w ewentualnym zbyciu nieruchomości czy też wykorzystaniu jej w inny sposób.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, że skarżąca nie wykazała, iż w sprawie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99⁹ k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zmianą wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz.U. z 2016 r., poz. 1668) oraz w związku z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi pozwanej orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

aw
jw